

Jenei Gyula

Járványnapló – jegyzetversek –

Negyvennyolcadik nap (04.27.)

*valaki az üzenőfalán hírel, hogy két hétig
sem ímélen, sem sms-ben, sem messengeren
nem lesz elérhető.
kertész jut eszembe, aki a gályanaplóban írja,
hogy lement újságért, de előtte,
tudva, hogy csak a túloldalra kell átszaladnia érte,
bedugta a kávéfőző villamos dugóját.
és nem történt semmi különös,
pár perc múlva szerencsésen visszaért.
azért megkérdezi magától,
hogy lehetett ennyire elbizakodott.
talán én is kirom a falamra,
hogy hamarosan nem leszek elérhető.
sem sms-ben, sem ímélen, sem messengeren.
hogy pontosan mikortól,
még nem tudom.*

Ötvenegyedik nap (04.30.)

bele lehet halni a vitaminmérgezésbe?

Ötvenötödik nap (05.04)

*írásbeli érettségim felügyeltem ma.
nem mondom, hogy kívántam ezt a feladatot,
de talán kevesebb aggodalom munkált bennem,
mint némely kollégában.
a gumikesztyű, amit kaptam,
ráncosan lötyögött a kezemen,
a kilehelt levegőt pedig a maszk
a szemüvegem alá vezette,
s az minden kilelegzéskor bepárásodott
a tudóm vagy a rekeszizom-működésem ritmusára.*

*mintha tejüvegen át láttam volna a folyosót, a termeket,
az alakok úgy elhomályosodtak,
hogy visszaélesedni sem volt idejük,
amíg le nem vettem a szemüveget,
vagy a maszkot nem igazítottam szabálytalanra.
végül mindegy volt.
a tanártársak és a diákok,
amikor a folyosón közlekedtek,
szájuk és orruk elé illesztették
különböző szabású és minőségű járványcsadorjaikat,
de némelyek, ha beszélgetni kezdtek,
a sikeres kommunikáció végett,
vagy csak afféle elemi ösztönből,
gyorsan az álluk alá húzták azokat.
a teremben előírás szerint ablakot nyitottam,
de mert kissé hűvös van ma,
szóltak a vizsgázók, hogy inkább csukjam be.
a folyosó felé szellőztettem hát,
és négy órát unatkoztam egyfolytában.
a diákok némelyike előtt
szórófejes kézfertőtlenítő volt az asztalon,
s ez eszembe juttatta a járvány előtti
utolsó tanítási nap utolsó előtti óráját,
amikorra dolgozatot ígértem, és íratam is.
akkor tűntek fel először
parfümös üvegcsékhez hasonló kis műanyag flakonokban
ezek a szerek,
és akkor ijedtem meg igazán ettől a járványtól.
mintha egy háború közepébe keveredtem volna.
a teremben, pontosabban a képzeletemben,
mint horrorfilmben,
megszámlálhatatlan víruskamikaze kerengett.*